

GÖYƏRCİN

5

Şeir

Nağıl

Hekayə

QIRĞI VƏ KƏKLİK

(Əfqan nağılı)

Yamacda bir kəklik şən və xoşbəxt yaşayır, qaqqıldaya-qaqqıldaya mahnı oxuyurdu.

Bir dəfə onun yaşadığı yamaca bir qırğı uçub gəldi. Kəkliyin şən oxumağı qırğının çox xoşuna gəldi. O öz-özünə dedi: «Dünyada hər kəsin bir yaxın dostu, sirdaşı vardır. Bu kəkliyin özü də gözəldi, səsi də. O, mahnı oxuyanda adamın ürəyi rıqqətə gəlir».

Qırğı yavaş-yavaş kəkliyə yaxınlaşdı. Kəklik onu görən kimi qorxudan qaçıb gizləndi. Qırğı onun gizləndiyi mağaranın qarşısında yerə qonub dedi:

-Ey kəklik, indiyə qədər sənin istedadından xəbərim olmayıb. Sən nə gözəl quş imişsən, necə gözəl səsin var imiş! Xahiş edirəm ki, heç nədən qorxmayıb gizləndiyin yerdən çıxasan. Mən səninlə dost olmaq istəyirəm.

Kəklik ona belə cavab verdi:

-Ey quşların qənimi, yalvarıram, məni rahat burax, ayrı bir quş tapıb onu ye! Odun su ilə, günəşin kölgə ilə dostluğu baş tutmadığı kimi, bizim də dostluğumuz mümkün deyil.

Qırğı onun yaxasından əl çəkmədi:

-Ey kəklik, bir yaxşı-yaxşı düşün. Görmürsən, mən səninlə necə mehriban, məhəbbətlə danışırım?! Mənim caynaqlarım güclü, dimdiyim itidir. Sənin üçün nə qədər istəsən dadlı yeməklər tapıb gətirə bilərəm. Səninlə yaxınlıq eləməyimin birçə səbəbə var ki, o da sənə olan məhəbbətimdi. Mənimlə dost olsan, qazanarsan. Əvvəla, ona görə ki canını

Rəssam
Vəfa

başqa qırğılardan caynağından qurtararsan. İkincisi, mənimlə bir yuvada, bütün kəkliklərdən hündürdə yaşayarsan. Üçüncüsü, hansı kəkliyi könlün istəsə, caynağıma vurub yanına gətirərəm ki, səni əyləndirsin!

Kəklik dedi:

-Sən quşların şahısan, biz isə rəiyyətik. Əgər mən səninlə dostluq eləsəm, böyük problemlərlə üzləşəcəyəm. Ağzımdan birçə ehtiyatsız söz çıxan kimi məni cəzalandıracaqsan.

Qırğı onu dilə tutdu:

-Məgər sən eşitməmişən ki, dost gözüne sevdiyi varlığın eyibləri görünür? Əgər mən səni sevirəmsə, nöqsanlarını necə görə bilərəm axı?!

Uzun sözün qısa, qırğı öz sözləri ilə kəkliyi inandırdı. Kəklik gizləndiyi yerdən çıxdı. Onlar birlikdə qırğının yuvasına uçdular və burada xoşbəxt günlər yaşamağa başladılar.

Bir neçə gün keçəndən sonra kəklik qırğıya ürək qızdırdı, düşündüklərini ona söylədi. Bu, qırğının xoşuna gəlməsə də, o susdu, bir kəlmə də söz demədi.

Bir gün qırğı bərk acmışdı. Onun yuvadan uçmağa belə təqəti qalmamışdı. Axşam düşəndə kəkliyin dediyi tikanlı sözlər qırğının yadına düşdü. Onun ürəyindən kəkliyi didib-parçalamaq keçdi.

Kəklik bunu hiss elədi. Ah çəkərək öz-özünə dedi:

-Təəssüf ki, yaxşı-yaxşı fikirləşmədim, qırğının şirin dilinə aldandım. İndi onun caynağından yaxa qurtarmaq çox çətin məsələdir.

Qırğı isə bu vaxt kəkliyi didib-

parçalamaq üçün bahənə axtarırdı. Nəhayət, o dedi:

-Ey kəklik, məni gün yandırır, sən isə kölgədə dincəlirsən.

-Sən nə danışırısan, əzizim? Axı indi gecədir. Günəş səni necə yandıra bilər axı?!

Qırğı hirsələndi:

-Sən məni yalançı adlandırıb ələ salırsan? İndi mən sənə göstərəm!

Qırğı hirsə kəkliyi caynağına alıb sıxdı, onu didim-didim parçalayıb yedi.

Tərcümə edib işləyəni:
R.Y. ƏLİYEV

